

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

BẢN NĂNG GILLETTE

Hướng đi

MƯỜI CĂN PHÒNG CỦA TÂM TRÍ

Có một ngôi nhà mà ai trong chúng ta cũng đang ở, dù chưa hề chọn nó.

Nó không có địa chỉ. Không nằm trên bản đồ nào. Vậy mà ta thuộc nó hơn bất cứ nơi nào ta từng thật sự sống. Bên trong có mười cánh cửa.

Có những cánh ta mở mỗi ngày mà không hay.

Có những cánh ta khóa chặt, vờ như chúng chẳng liên quan gì đến mình.

Rồi còn những căn phòng không do ta dựng nên, vậy mà chẳng hiểu sao ta vẫn mang chúng trong mình. Đây không phải lý thuyết.

Không phải cuốn cẩm nang tâm lý học nằm phủ bụi trên giá.

Đây là lời kể của một người đàn ông đã đi qua mười căn phòng ấy, từng căn một, nhiều khi chẳng biết mình đang ở đâu, và giờ đây, vai đã nặng thêm vài tuổi, đang cố tả lại chúng đúng như mình đã trải qua.

Mười cánh cửa.

Tôi đã mở hết.

Có cánh vì tò mò.

Có cánh miễn cưỡng.

Có cánh chỉ mở khi đã quá muộn để quay lui.

Nếu những căn phòng này có vẻ quen, ấy không phải vì chúng kể chuyện của tôi.

Mà vì, ở đâu đó tận sâu bên trong, chúng cũng kể chuyện của bạn.

Ferdinando

BẢN NĂNG — Hướng đi

Mỗi khi khoảnh khắc ấy đến, tôi lại thấy mình đứng ở một ngã ba đường.

Tâm trí im lặng.

Không logic.

Không tính toán.

Không chiến lược.

Chỉ có thân thể.

Hơi nghiêng về bên trái.

Như chiếc lá theo gió mà chẳng biết mình sẽ rơi xuống đâu.

Tôi học được rằng bản năng đến từ một miền rất xưa.

Xưa hơn lời nói.

Xưa hơn những nỗi sợ ta đã học cách mang theo.

Nó có sẵn ở đó rồi.

Trước trường lớp.

Trước giáo dục.

Trước tính cách.

Bản năng là cư dân đầu tiên trong ngôi nhà của ta.

Người vẫn đều đặn trả tiền thuê ngay cả khi ta quên là nó có mặt.

Nó không nói.

Nó chỉ đường.

Nó không giải thích.

Nó đi cùng.

Nhiều quyết định làm thay đổi đời tôi đã sinh ra như thế.

Không bằng chứng.

Không bảo đảm.

Không nhân chứng.

Một cảm giác.

Chẳng gì hơn.

Vậy mà, ngoảnh nhìn lại, tôi thấy thế là đủ.

Vì bản năng không biết tương lai.

Nó biết sự thật của ta—cái sự thật mà lý trí có khi mất nhiều năm mới tới được, trong khi thân thể đã biết từ trước.

Và khi thật lòng lắng nghe nó, ta thôi hỏi con đường dẫn về đâu.

Ta cất bước.

Vấn đề không phải là khi bản năng sai.

Vấn đề là khi ta vờ như chưa từng nghe thấy nó.

Vì khi ấy ta bắt đầu tìm một kẻ khác gánh trách nhiệm thay mình.

Cha mẹ.

Thầy giáo.

Ông chủ.

Chính phủ.

Số phận.

Nếu ta không chịu nghe điều mình vốn đã biết, ta sẽ luôn tìm được một kẻ khác để đổ lỗi.

Loài người là thế.

Hầu như lúc nào cũng thà phản bội chính mình còn hơn phải quyết định.

Ferdinando